

Georgia, Tennessee, North Carolina og Virginia

Møde med præsident Jimmy Carter, Nashville country musik og Rescue 911

Hele familien er nu atter lykkelig samlet, efter at vi i næsten ½ døgn havde været uden Camilla. Hun var forleden gået sig en tur, sidst på eftermiddagen, medens vi andre sad og nød solen og de store sværme af sommerfugle. Vi var dybt inde i skoven Cherokee National Forest i det nordlige Tennessee, hvor den mere end 3.500 km lange vandrerute Appalachian Trail krydser igennem. Camilla havde samme formiddag fået et par nye vandrestøvler og skulle naturligvis have dem afprøvet. Hun gik kl. ca. 17.45 og der skulle gå næsten 12 timer inden vi igen så hende - bag på en redningsmands terrænkøretøj, der drøned ned af bjerget i redningsbilernes og TV kameraernes projektørlys, medens den frelsende helikopter vinkede af over bjergtoppen.

Camilla beretter:

Jeg har været på mange vandreture i USA og denne dag havde jeg særlig lyst til at klatre op i bjerge og udforske naturen som jeg er blevet interesseret i på vores tur. Også fordi jeg har fået nye vandrestøvler af mor og far og jeg ville gerne prøve dem om de nu var gode nok. Jeg lovede mor at jeg ville komme hjem klokken 20.00, fordi så mente mor at alle var blevet sulten og to timers gåtur var godt nok. Det var en herlig tur og denne tur var specielt anderledes end de andre skove jeg har været i. Fordi her var træerne tætte og stierne var smalle og der var mange bakker og klipper som var stejle. I USA har de rigtig mange vilde blomster og et sted var der tusindvis af hvide blomster med store blade og jeg havde helt glemt at kigge på klokken og kunne se at jeg ville komme for sent til aftensmad. Det begyndte at blive mørkt og jeg var stadig oppe på bjerget. Men jeg kunne huske vejene og prøvede at gå tilbage der hvor jeg kom fra. Det blev sværere og sværere at se stien og lige pludselig kom jeg til en sti som jeg ikke kendte og nu kunne jeg se at jeg var faret vild og der gik panik i mig og tit ramte jeg ind i træer og buske og jeg var virkelig meget bange.

Men til sidst fandt jeg et mærke som jeg kendte, jeg kunne kende stedet og vidste nu hvor jeg var. Jeg prøvede at gå ned og kunne se lidt af stien. Mange gange var jeg lige ved at skvatte ned af skråningen og på et tidspunkt drejede jeg forkert og var lige ved at falde ned af en klippe, men der må have været en skytsengel som stoppede mig så jeg har været meget heldig. Jeg gik tilbage til stien og prøvede at finde det hvide mærke igen og nu ville jeg ikke prøve mere at finde vejen hjem, fordi det var blevet for mørkt og hvis jeg blev ved med at gå så ville jeg komme til skade eller jeg ville komme endnu længere ind i skoven. Så jeg gik tilbage til klippen og ville vente til næste morgen og komme sikkert hjem. Der var koldt oppe på toppen af bjerget og jeg var glad for at jeg havde min sweater med men jeg havde ikke mere vand tilbage og jeg var meget tørstig og var nervøs. Ved midnat sov jeg lidt på hård jord og jeg var træt og mine ben kunne ikke bære mig mere. Jeg havde måske sovet en time og blevet vækket af en lyd og jeg kiggede mig omkring og så at det

var en helikopter og jeg vidste ikke hvordan jeg kunne fortælle dem hvor jeg var. Men så fandt jeg ud af at jeg havde mit kamera med og det havde blitz og den brugte jeg så, og i rygsækken fandt jeg flere batterier og jeg brugte dem til de ikke duede mere. Det var en lang aften og jeg var sulten og tørstig og helikopteren kom ikke engang forbi hvor jeg stod og jeg kunne ikke mere, men jeg blev ved med at trykke på knappen. Omkring kl. 3 om morgenen hørte jeg nogen kalde mit navn langt væk fra mig og jeg troede det var far, så jeg råbte af mine lungers fulde kraft at jeg var her og prøvede at råbe hvor jeg var henne.

Til sidst mistede jeg min stemme, så jeg piftede i stedet for og jeg ville ikke overgive mig. Det var en af rednings folkene (James) som fandt mig og han roste mig fordi jeg havde brugt blitzten og spurgte mange gange om jeg havde det godt. Og jeg sagde at jeg havde det godt og jeg var meget glad for at han fandt mig. James spurgte om jeg kunne klare at gå ned og det kunne jeg, fordi nu havde jeg hvilet mig og jeg kunne godt klare at gå lidt mere. Jeg var meget glad for at jeg ikke gik ned helt alene uden lys, fordi det var meget farligt og mange steder var stjerne stejle og mange løse sten som gjorde at jeg kunne måske brække et ben eller værre ned af bjerget. Vi kom ned i god behold og jeg kørte for første gang bag på et terræn køretøj og James kørte os hen hvor mine forældre stod og mange andre mennesker. Der var politibiler med blinklys og mange andre biler som jeg ikke kunne se hvad de var, men der var også en mand som filmede os da vi kørte hen til dem. Mor og far kom og krammede mig og der blev puttet et varmt tæppe over min kolde krop og jeg blev ført til en varm bil hvor jeg så fik noget at drikke og en ostekiks. En dame skulle tjekke mig om jeg var kommet til skade og stillede nogle spørgsmål og jeg svarede det jeg kunne. Det har været en stor oplevelse og en lærestreg, som jeg aldrig vil glemme.

Da det ved 21-tiden var begyndt at blive mørkt, gik vi ud for at lede efter pigebarnet. Med vore små lommelygter og den store skov var vi bange for selv at blive væk, og ved 23-tiden ringede vi til 911. Der gik ikke mange minutter inden den lokale politiofficer kom op i skoven, og efter at have hørt vor beretning kaldte han sheriffen op privat (det var søndag aften). Sherif Henson er en stor, jovial mand og efter lidt snakken besluttede han straks at indkalde det lokale redningshold. Inden længe begyndte flere politibiler, redningsvogne og frivillige at dukke op på den smalle bjergvej, og da den lokale helikopter var optaget andetsteds, rekvirerede man hjælp fra en redningsstation i Virginia. Redningsholdet bestod overvejende af frivillige, men meget professionelle folk styret fra den mobile commando central, indrettet i en Ford-bus, hvor der konstant blev holdt kontakt til de to redningshold, helikopter, politi og andre eftersøgnings-køretøjer. I helikopteren var der foruden piloten en læge og en politiofficer.

Stemningen var spændt, folk meget involverede og det var næsten som i kontrolrummet under den første månelanding. Da der ved 3-tiden over radioen blev meldt råbe-kontakt til patienten, som de sagde, blev der i commando centralen jublet, armene rakt i vejret med knyttede næver, Yeah og store grin. Dette gentog sig et par timer senere da hold 1 havde snakket med Camilla og

kunne melde alt vel - en personlig sejr for hver enkelt på redningsholdet, hvor alle jo skulle op og på arbejde et par timer senere.. Nogle vil måske erindre TV-serien om Rescue 911, det amerikanske nødhjælpssystem, og det var en stor oplevelse, omen i en ikke særlig ønskværdig situation, at opleve denne hjertelige effektivitet på første hånd.

Benthe og vicesheriffen, der hjalp med at finde Camilla

På politistationen var de åbenlyst helt uvant med at folk kom for at sige tak, og der var ingen ende på hvad de ville gøre for os, ja, sheriffens næstkommanderende agerede turistguide for os i byen. Hvad der end siges om USA, så er uselvisk hjælpsomhed og venlighed overalt tilstede i stort mål, hvilket denne oplevelse er et ekstraordinært eksempel på.

Næste formiddag kørte vi ned for at takke dem og finde ud af betaling for hjælpen. Vi fik at vide, at hele redningsstationen udelukkende drives ved hjælp af frivillige og donationer og var derfor ved at miste mælet, da de sagde, at det ikke kostede noget - heller ikke helikopter, besætning og to gange brændstof. Den hurtige, effektive og meget personlige indsats var i sig selv enestående, og vi kunne kun bidrage med et i forhold hertil beskedent gavebeløb. Mens vi var på kontoret blev der udsendt nyheder på fjernsynet, og pludselig så vi skiltet 'hiker reddet' med billede af vor omfavnelse af Camilla, da hun kom tilbage. Indslaget fortalte om aktionen med klip fra nattens begivenheder, interviews samt understregning af helikopterens afgørende rolle. Uden den - og Camillas blitz - ville det havde været som at finde en nål i en høstak.

Men vi har så sandelig også oplevet meget andet siden sidste brev. Vi forlod Kennedy Space Center for at tage direkte til Orlando. Det er ét af mange områder, hvor million byer skyder op uden nogen særlig traditionel industri, men baseret på underholdnings- og service virksomheder. Som den største attraktion blandt mange har Disney indrettet 5-6 kæmpestore forlystelsesparker, hoteller og resorts på en 150 km² stor grund i udkanten af

byen. Vi var inde i Disneyworld Magic Kingdom, hvilket især for vor tegneserie glade Camilla var en ønskedrøm, der gik i opfyldelse. Hun svævede som Klokkeblomst gennem hele parken, blev fotograferet sammen med alle tegneserie figurerne og prøvede bare det hele. Man kan undre sig over disse figurers tiltrækning, hvor f.eks. Mickey Mouse's hus, indrettet præcist som man kender det fra tegneserien, kan skabe kø, som var det en tur i Det Hvide Hus. Personligt fandt jeg 'det virkelige liv' i rumfartscentret mere spændende end Disney's lidt for kommercielle pengemaskine.

Jeg er også blevet optaget af den amerikanske borgerkrig 1861-65. Vi er netop kørt gennem mange områder fyldt med slagmarker, og som sædvanlig er der visitor centre overalt med fine forklaringer og spændende udstillinger - et sted var vi endog til historietime med en lokal skoleklasse. I en bog om krigen gøres op med myten om, at det handlede om ja eller nej til slaveriet. For sydstaterne var det mere et spørgsmål om deres livsform og ret til selv at bestemme denne - med de store plantager var livet ikke uligt godsejernes i det Europa, hvor den oprindelige hvide overklasse kom fra. I nordstaterne derimod var det indvandrere, som netop var flygtet fra dette undertrykkelsens og fattigdommens Europa, folk som med deres hænder havde skabt en ny tilværelse uden at skulle bukke for nogen. Der skulle dø 620.000 mennesker i en barbarisk, ofte mand-til-mand kamp med forladegevær og bajonetter, fra bakketop til bakketop, om disse principper. Bortset fra den sidste periode, var alle soldater og officerer frivillige, som ønskede at forsvare deres livsform. Det er på en måde stadig det USA vi ser i dag, folk er meget stolte over deres land, hvad de har opnået og deres forfatnings sikrede frihed og lighed for den enkelte, hvilket kommer til udtryk på mange forskellige måder. I Smoky Mountains National Park er der f.eks. ved flere af udsigtpunkterne indrettet pladser, hvor folk kan stille sig op og lufte deres meninger.

Vi kom ganske tæt på bjørnen i Smokey Mountains

Alt andet i parken blev dog overgået af, at vi endelig så en sort bjørn med sin unge. De gik nede i en kløft langs vejen, hvor de spiste blade, kun en halv snes meter væk.

På toppen af bjergkæden var alle fyrretræerne gået ud, hvilket skyldes en bille, som er efter netop den type træer. Filosofien i en National Park er, at der skal være plads til alle, så man sprøjter ikke og i stedet spredes frø fra rødgran, som åbenbart ikke smager billen. I det hele taget er der stor respekt også for andre individer, især truede dyrearter. Vi har været i områder, hvor der findes ganske få eksemplarer af en speciel spætte, der kun kan hakke i meget gamle træer, medens et andet område er hjemsted for en sjælden plettet ugle. Så fredes hele området totalt, og om der så findes guld, gives der ikke lov til at forstyrre dyrene. Ved Floridas kyst så vi et underligt dyr, som kaldes for søko, og som minder lidt om en fed sæl. Den lever i vandet, æder græs fra bunden, og har været meget sjælden. Der er store bøder for bare at forstyrre søkoen, og fiskerne ved kysten fortalte, at bestanden nu er ret stor.

Netop ved denne kyst i Florida besøgte vi vore venner fra Mexico, Bud og Joanne, som I måske husker dernede underholdt os med musik og håndlæsning. Deres utrolige oplevelser blev sat yderligere i relief, da Bud fortalte om sine møder med Buffalo Bill og Oppenheimer (der var leder af udviklingen af atombomben, som afsluttede 2. verdenskrig).

Nu vi taler om berømte personer, så havde vi selv en helt speciel oplevelse i Plains, Georgia, hvor jo USA's tidligere præsident Jimmy Carter stadig bor. Vi havde taget den lange omvej for at se byen, som består af 700 sjæle, 9 kirker og vitterlig ligger uden for lands lov og ret. Jimmy Carter er født og opvokset der i sognet, søn af en peanut farmer, og det er stadig genstand for undren, at et sådant udsted kan fostre en amerikansk præsident. Efter sin skolegang gjorde han tjeneste ved marinen på en undervandsbåd, giftede sig så med bysbarnet Rosalyn og flyttede tilbage til Plains. Det første år var familiens indtægt \$300, de boede i en social bolig og ernærede sig ved at handle med gødning og sæd til farmerne i området. Han blev så valgt til Georgias senat, senere til guvernør, og på det tidspunkt kom de for første gang til at bo i eget hus - som de i øvrigt selv har bygget. Hans valgkamp for præsident embedet blev ført fra den nedlagte jernbanestation i byen, og bysbørnene rejste landet rundt for at fortælle om Jimmy, 'vores ven og nabo'.

I al sin tid i Plains har han undervist i Baptist kirkens søndagsskole og gør det stadig, når han er i byen. Vi kom 1 time før starten, hvor kirken næsten var helt fyldt op. Den lokale præst havde tilsyneladende været på PR-kursus, og allerede ved vor ankomst var han i fuld gang med at underholde publikum. Han kom med lokale historier om Jimmy, om byen og om kirken, praktiske oplysninger om hvordan forestillingen ville blive afviklet osv. Så et kvarter før den annoncerede start kom hovedpersonen i afslappet jakkesæt med åben skjorte og blitzene blinkede. Han tog det som et vælgermøde, gik rundt foran menigheden, spurgte, som man gør overalt, hvor kommer I folk fra, og folk fik lov at sige lidt. Ståpladserne var nu også besat og i rummet bagved fik de

sidste del i begivenhederne via et video kamera i kirken (hvor vi var omkring 450 mennesker).

Mr. President, som han stadig kaldes, begyndte så med at fortælle om sine mange fredsbevarende og humanitære aktiviteter, som alle drejer sig om at hjælpe mennesker i nød. Han og Rosalyn havde lige været i Afrika, hvor han har en lang række projekter i gang. Som tidligere amerikansk præsident rulles den røde løber ud for ham overalt, og han benytter sig deraf til at holde møder med landenes statsoverhoveder, få dem til at indkalde regeringen og så få lavet en fast aftale om forskellige aktiviteter. Gennem Carter Center i Atlanta kan hans stab hjælpe med at koordinere projekterne, som går fra udryddelse af en sygdoms fremkaldende orm til at øge udbyttet af majs. Hans effektive resultater med forholdsvis små midler - til forskel fra mange andre større hjælpeorganisationer - skyldes dog nok, at han personligt kan binde landenes ledere til at medvirke i og følge op på projekterne. Han nævnte et eksempel, hvor blot ændrede dyrkningsmetoder kunne øge høstudbyttet med 50%, et realistisk udgangspunkt i områder, hvor der ikke er kapital til investering i udstyr, gensplejset sædekorn og sprøjtemidler.

Søndagsskolen fik sin ½ time, hvor han fortalte om sin yndlingsprofet, Thomas, han som tvivlede, men var den første til at kalde Jesus for vor frelser. Der var så 10 min. til at strække benene indtil den ordinære gudstjeneste blev afholdt. Derefter gik Jimmy og Rosalyn udenfor, hvor de hilste på alle som ønskede det (og det gjorde vi alle naturligvis), medens der blev fotograferet.

Det varede en rum tid, og vi kom til at snakke med én af hans livvagter, som fortalte, at de var 7 mand på tjeneste denne formiddag. Chefen koordinerede kommunikation og de øvrige havde tydeligvis mere end muskler bag de svulmende jakker. I byens tidligere gymnasium, hvor Jimmy har gået, er der nu indrettet visitor center, uhyre interessant omhandlende landets, statens og byens begivenheder samt med speciel henvisning til Jimmy Carters liv, resultater og betydning. Utvivlsomt en god mand, hvis ringe eftermæle som præsident kan tolkes derhen, at han nok var for god og menneskekærlig til dette job. Åbenbart kræves helt andre karaktertræk for at lede en stormagt i en hård verden.

Vi kørte så videre mod Atlanta, hvor vi så de mest berømte seværdigheder. CNN var for 10 år siden en lille lokal TV-station, som tusindvis af andre, men Turner fik så ideen til at sende kabel TV. Desuden fandt han en niche i at koncentrere sig om nyheder, og hans studie består nu af 4 sammenbyggede skyskrabere overbygget med et glastag. Hos beslutningstagere overalt på jorden står der TV fastindstillet på CNN, som forventes at bringe enhver større nyhed før nogen anden. I denne overdækkede foyer, hvor man højt oppe kan se himlen, er der et studie for direkte udsendelser, som netop var gået i gang, da vi ankom. Der var et stort publikum, og en senator blev interviewet, samtidig med at vi kunne følge andre kommentarer på store skærme. Publikum havde mange meninger om emnet (kan pressejagten på Bill Clinton ikke snart afsluttes), og kamera mændene, som vi kunne følge på andre

skærme, løb konstant rundt for at få de bedste billeder. En sjov fornemmelse at vi måske kom med i et glimt, som samtidig kunne ses over hele verden.

Frokosten indtog vi på en restaurant, som viste sig at være ejet af en koreansk dame. Da hun så vore piger, kom hun lidt efter med en gave: To store portioner af husets specialitet, krydrede og glaserede kyllingelår. Personalet var alle sorte, ligesom 90% af de mennesker vi så i byen.

Inde i Coca Cola World springer drikkevarerne lige så lystigt, som springvandet her foran bygningen.

Vi gik så videre til Coca Cola, stadig i byens centrum, det som olympiadejournalisterne kaldte downtown Atlanta. Vi skulle kun én gade væk fra strøggaderne, så var det forfaldne bygninger, skumle gyder og primitive forretninger.

Ved et gadehjørne holdt en ambulance, som behandlede en person på bære, medens gerningsmanden lå på fortovet med håndjern og en plastsnor bundet om benene, medens politiet skrev rapport. Jeg forstår herefter bedre de negative beretninger, som journalisterne under olympiaden i 1996 sendte hjem.

I Coca Cola World var der mange eksempler på hvordan firmaets grundlægger har dannet forbillede for moderne salgsmetoder, helt fra den spæde start hvor en apoteker havde mixet en opkvikkende drik. I de første adskillige år blev Coca Cola kun solgt udskænket i glas, og den kvikke fyr, der fik ideen til at

tappe det på flasker, købte rettighederne hertil for 1\$. Efter rundturen kom vi til det spændende, nemlig udskænkningshanterne med over 50 forskellige drikke, som rundt om i verden sælges på Coca Cola licens. Udover Cola, Fanta og Sprite var der eksotiske drikke som ingefær øl, Dr. Pepper Root Beer, violet frugtdrik, is te, italiensk bitter (afskyelig), osv. Det krævede en solid indsats bare at smage alle de mest populære typer.

Det var der imidlertid ikke problemer med et par dage senere, da vi var hos Jack Daniels. Her produceres Tennessee whiskey, som JD gjorde det for over 100 år siden. Vi så de kæmpe kar, hvor kornet gærer, de store destillerings beholdere, hvor der gennem store kobberør strømmede ren alkohol ud, duftede til drypanlægget, hvor whiskey'en er 48 timer undervejs gennem et flere meter tykt lag af trækul. Derefter lagres den 4 år i egetønder, som kun bruges denne ene gang. JD døde efter i arrigskab at have sparket til firmaets pengeskab, hvorved han fik en infektion, som i disse før-penicillin tider kostede mange mennesker livet. Efter sigende skyldes JD's karriere et krav fra byen om, at enten blev han præst eller også whiskey-brygger. Placeringen netop her er valgt, fordi der på dette sted er en meget aktiv kilde med jernfattigt vand, men samtidig noget uheldig, da kommunen er 'tør' og der ikke må sælges eller udskænkes spiritus. Vi kunne forstå, at vor chauffør på rundturen nu bor i nabo kommunen, hvor han er en stor nyder af firmaets produkter.

Det var også et imponerende syn, da vi kom forbi noget som kunne ligne et gammelt engelsk slot. Det så ikke privat ud, og så må der være et visitor center. Vi kørte derind, og det viste sig at være et gymnasium (high school), i al beskedenhed verdens største skoleområde. Der er 1600 studerende, alt er privat, og det koster \$20.000 om året incl. ophold. Mange får dog stipendier og andre tjener ved at arbejde på skolen, som har eget landbrug og mejeri. Desuden får skolen naturligvis en hel del donationer, bl.a. er der et par bygninger næsten på størrelse med Windsor slot, kaldet Ford Hall, givet af Henry Ford, som har gået på denne skole.

I Tennessee kom vi til Chattanooga, kendt fra Glen Millers Chattanooga Choo Choo (udtales Tjatanuga Tju Tju - som et damp lokomotiv der er ved at sætte i gang), og denne berømte jernbanestation er nu bevaret ombygget til et Holiday Inn hotel, hvor der langs perronen er parkeret adskillige togvogne med specielt indrettede sovevogne og restauranter, medens Glen Millers musik sagte lyder over højtalere.

Musik er der også overalt i Nashville, country musikkens hjemby. Alle de store pladestudier er her, og i bymidten er der masser af levende musik omkring det enorme Arena - et sports- og musikhus med plads til 25.000 tilskuere udformet med et fladt tag over bygningen som et halvt rumskib.

Samme aften gav det lokale idol Garth Brooks koncert for fulde huse til fordel for ofrene for en nylig tornado.

Et country musik band optræder på en bar i Nashville

Man kunne stadig se både ødelagte gamle bygninger og skyskrabere med krydsfiner for en stor del af vinduerne, der blev blæst ud i stormen. Et affaldsrør fra toppen og ned i en stor container vidner om en del ødelæggelse også inden i bygningerne. Men musik er der stadig, vi kunne allerede fra kl. 10 om formiddagen gå fra den ene restaurant til den anden, hvor håbefulde bands optrådte. Fredag aften, mens pigerne hvilede ud i camperen, kom vi forbi en stor restaurant lige ved floden, hvor der var et skilt udenfor med happy hour tilbud: Øl til halv pris og gratis buffet. Vi var blevet tørstige, troede ikke rigtig på det med maden, men efter 4 øl, alle de glaserede kyllingelår, pasta salat, og sandwich, vi kunne spise, kom regningen på \$2.

Næste aften var vi inde og se den berømte Grand Ole Opry. Det har ikke noget med opera at gøre, men er et overflødhedshorn af gamle og nye kendte personer inden for country musikken. Nogle af de ældre numre kunne vi genkende fra danske kunstnere, f.eks. Gitte's: Ta' med ud og fisk og flere andre, som her kom i original udgaven. Forestillingen er startet som et ugentligt radioprogram hos en lille radiostation, som nu har etableret et nyt musiktempel med plads til 4.000 tilskuere, et kæmpe hotel resort, floddamper med levende musik, museum samt en forlystelsespark til 1.5 mia. kr. Alt dette er lavet lige uden for byen, hvor man som i Disneyworld har udlagt et stort område, bygget motorveje og alle faciliteter, og omkring er naturligvis opstået et nyt center med forretninger, hoteller, restauranter og andre vordende attraktioner.

Med de mange ansatte og den fine service døgnet rundt er det bl.a. den slags aktiviteter, som er med til at give USA den største beskæftigelse i 25 år, men fortsat en lav inflation på kun 2%. Vi kan f.eks. huske fra vor rejse herover for 20 år siden, hvordan vi spiste Big Mac (som man dengang ikke kunne købe i DK) til \$1. Det kan man stadig, og om onsdagen koster en MacDonald burger endda kun 29 cent. Også moteller kan fås i samme prisleje som dengang, mellem \$20 og \$30 for et værelse, nogle gange med plads til op til 4 personer.

Husker I filmen Deliverance, det er vores yndlingsfilm. I bjergene i Tennessee var vi kommet langt ud i skoven, hvor vi kom forbi et gammelt hus. Inde i gården stod en fyr og spillede banjo, og vi vendte straks og kørte tilbage. Konen, som manglede 3½ fortand, ville gerne snakke, fortalte at huset er 200 år gammelt og det ældste der i nabolaget.

Benthe, vaskebjørnskindet og banjo spilleren ved blokhuset

Det er bygget af store tilhuggede stammer, samlet i en slags forband og lerklinet mellem sprækkerne. Omgivelserne var de samme, som I nok husker det fra duetten mellem den lokale indavlede banjo dreng og guitarspilleren, der skulle udfordre bjergfloden. Og øjnene var ikke ulig den skeløjede i filmen. Det ser dog ud til at de fleste af disse ensomt beliggende bjerg- og skovhytter nu er købt af folk fra byen, som bruger dem til weekend- og jagtaktiviteter. Her i landet kan man jo bare købe et par tdr.land og så bygge hvor man vil - det er jo ens eget jord.

Benthes hjørne:

Kensaw Mountain Georgia, lidt uden for Atlanta, var et strategisk vigtigt punkt i den amerikanske borgerkrig, her forsinkede sydstatshæren fjendens fremrykning i flere uger. Vi ankom en herlig solbeskinnet lørdag og besluttede at bestige bjerget til fods, undervejs kunne vi se hvor soldaterne havde 'siddet og holdt bjerget' bag simple barrikader halvvejs nedgravet i bjergsiden.

Da vi var næsten helt oppe, hørte vi en dyb rumlen bag fuglekvideret og bjergbækkenes rislen og da vi nåede toppen lynede solen i crom og højglans lak, bjergets parkeringsplads var fyldt med Harley Davidson motorcykler. Først troede jeg at det var englenes holdeplads, men et nærmere eftersyn viste at det var søndagscykler, og mange af kørerne kunne snildt have været medlem af 'M.C. Wrinkles'. De skulle den følgende dag køre for en indsamling til fordel for sukkersygepatienter. Der var ca. 50 cykler og jeg fik et godt indblik i hvor varieret udvalget er blandt Harleyer.

Benthe og Mr. Harley Davidsen på Kennesaw Mountain, Georgia

En af kørerne, en manager fra kyllinge burger kæden Chick-Fil-A, fortalte mig at de i dag kørte sammen med en kendt person, Willy G. Davidson.

Så jeg gik over til mr. D. og spurgte om han ville stille op til et foto til vores scrapbog, og det ville han gerne. Det er jo ikke hver dag jeg bliver fotograferet i selskab med en mangemillionær og ejer af Harley Davidson og til gengæld er det sikkert heller ikke hver dag han bliver fotograferet sammen med en dansk turist.

Kort efter vinkede jeg farvel, mens de langsomt og adstadigt på deres store prægtige maskiner forsvandt ned ad den smalle bjergvej.